

Szemés Csavár

1. szám

TEÁTRUM PINCEHELY GALÉRIA

A DRANKA-KÖR ALKALMI KIADVÁNYA

2011. szeptember

PÁLFALUSI ATTILA

ugye...

nemrégiben arra gondoltam, beállok hagyományörző huszárnak, mondjuk lovasnak...
nem afféle harcosnak, hanem inkább zászlóvivőnek, aki színes vásznakkal hadonászik társai felé, jelezve nekik a helyzetről, a csatáról ugye...
elképzelem, vágatok, utánam Ludas Matyi Juhos (JWW, HJCH...) és Ludas Matyi Ribizli, Tócsa (HCH, DFGY...) nevű puli kutyáim, rohanunk (vinném őket is, dicsekvésből)...
én elől, a két kutya utánam (ők a barátaim)... (van még ugyan négy barátom: Bogár, Bodza, Bozót és Lajbi, de Ők otthon maradnak ugatni, Jutkát és Bencét idegesíteni, de az otthoniak különben sem huszárok, mint ahogy Eszter és Zsigmond sem, de Ők nem is idegesek, mert messze vannak, Dévaványán, ott nem hallatszik a kutyaugatás, legalább is a barátaimé)...
egy pillanat, álljunk meg mert, nem szeretném, ha a ló megrúgná őket, már mint Juhost és Tócsát... tehát rohanok, nélkülük, vágattok tovább... de ismét álljunk meg, mert nem tudok lovagolni sem, sőt úszni sem, de ez nem fontos most, mert nem vízi huszár akarok lenni... tehát gyalogosan rohanok inkább... látom, amint mellettem trombitával, teli tüdővel fújkáló huszár társam a hangok ritmusát utánoztatja velem... zászló eleje, alja, teteje és fordítva, meg nem... figyelem nagyon... így is, úgy is... talán, ha nem mozognánk láthatóbb lenne a felirat... széllel szemben is és hát-szélben is... ha nem tekeredne folyton a fejünkre, mert úgy, még könnyebben lehetne elolvasni... elolvasni? mit? miért?...
ki ez mellettem? már fújkálás közben is, a fejét folyton zászló módon mozgatja, lobogtatja, mint én a szívemet... szívemet? szívemben? csak, ott nincs szél, inkább dobogtatok, mondjuk... mint huszárllovak patái a fűben... halkan kopogtatok... hallatok magamban hangokat, reszelős szavakat, kérdezek?
mondok magánbeszédet: ki fizeti ki a huszárruhámat?

magánbeszéd

Kortárs miskolci összművészeti „műhelytalálkozó”, a Dranka-kör első fóruma

*„De megvesztem azért, ami elveszendő,
imádtam én a legtöbbet, ami széthull
s romlandóbb, mint a málna, vagy a hal.”*
(Kosztolányi Dezső: Magánbeszéd)

A magánbeszéd, monológ amennyire elrejt, annyira felszínre is hoz, korlátok nélkül, az alkotói szabadság önfeltáró bemutatkozása. A színház, a színjátszás fogalmához valamilyen motívumában, indíttatásában érintőlegesen kötődő egyéni reflexió. A művész szinte feltáratlanul, műhelyhangulatban, befejezetlenül szól a közönséghez. Az erre az alkalomra született alkotások a térben élnek és közös szellemi erővé kovácsolódnak.

Az első Magánbeszéd a 15 éves Színészmúzeum jubileumi évfordulója alkalmából tárul a közönség elé. A Teátrum Pincehely Galéria negyed-évente, képzőművészeti fórumokon, elsősorban miskolci kötődésű alkotók számára szervez – nemcsak hagyományos értelemben vett – meghívásos, tematikus kiállításokat.

A tárlat, az első fórum, a képzőművészek tárgyalkozásáról és az irodalmárok írásairól szól, ahol a tér a munkákkal, a művészeti rendezés a tisztelt fegyellemmel alkot egységet, egy rejtett valós pincehelyet. Tárlatunkkal nem egy elzárt épületrészbe szorulunk, hanem egy sok időt megélt, sokat sejtető ház izgalmas (bizalmas) rejtekhelyébe lépünk, amit közös munkánk eredményeként – reményeink szerint – majd mindenki ismerni fog. A régi (műemlék) falak között tapintható lesz az egyén gondolata, a tér adta különleges atmoszféra, melyben mindannyian közösen alkotunk meg az „egészet”, a szellem összetartó erejét.

 DROZSNYIK ISTVÁN

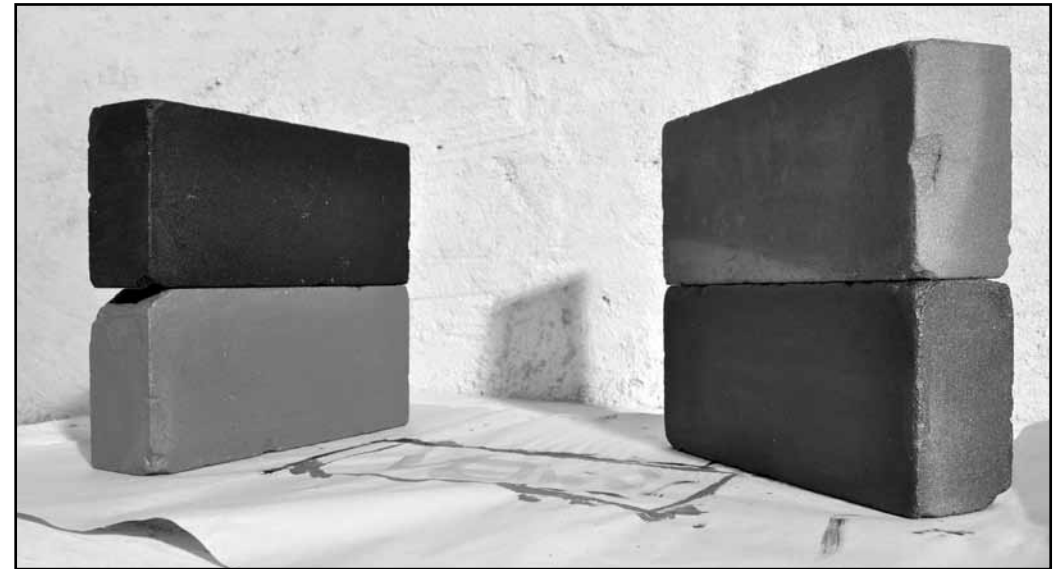
Mint Ladik Katalin, ha Bajor Gizit játszik, úgy lépsz a deszkára, aztán a következőre, a rákövetkezőre és így tovább, a fények körbevesznek, ölelnek, simogatnak. A lámpák, akár a deszkák, egy-egy külön világ, és te e világok úrnőjeként lebegsz és suhansz – én meg már megint nem találok szavakat.

Berka Attila

Rumba dőlt az életem, ne javíts ki, nem romba, milyen tánc az a romba, különben is, mi az, hogy nem is iszom soha egy kortyot sem, rumot sem, tudom azt én, nem képzelem magam a színpadra, tetszik a szó, sosem érttetted a játékaimat, rumokban az életem, mi az, hogy csak a cím miatt találom ki ezt is, hogy jól hangozzon, naés, legalább szürkülök.

Deák-Takács Szilvia

 SERES LÁSZLÓ

 VARSÁNYI EMÍLIA

Lexikonhajók indulnak, mögöttük könyvuszályok, viharba kerülnek, lerobbannak. Bűvös kulcs kerül elő, mindentszerelő, tükör, amellyel fényt hajítunk falra, plafonra, lopakodunk az árnyékunk után, nézzük, ahogy a fény délutánra tovaszárnyal a szobából.

Fodor Tünde

A kolozsvári színházban pincelyuk jutott öltöző gyanánt Dérynének – „Magyar- és Erdélyország” egyetlen énekesnőjének. Jellemző, hogy Déryné annyira hozzászokott a méltatlan körülményekhez, hogy nem a megalázó helyzet bántotta, inkább díszes jelmezeit, atlaszcipőit féltette a színpad alatti koszos üregben. Vajon a miskolci színházban hol öltözött? A süllyesztő masinák leengedték-e ebbe a pincerendszerbe? Ez már színháztörténeti tikok marad.

Mikita Gábor

 LITWIN JÓZSEF

Mit is kérdeztél, kisfiam? Mi a színház? Honnan is kezdjem? Talán...
.... A bolond lány, a makrancos hölgy, a velencei mór és a hegedűs a háztetőn. Mind Godotra várnak, de ő csak üzenetet küldött: angyal szállt le Babilonba, s így szólt: „Légy jó mindhalálig! Hát, ti is legyetek jók, ha tudtok!” Igen, azt hiszem ez a...
Mit is kérdeztél kisfiam?

Némethi Lajos

KISS TANNE ISTVÁN

Isteni a szénjáték. Gyógynövénytartalmú keltetőszer, helyesebben szólva növényi kivonatokat tartalmazó értékrend-kiegészítő kapszula. Macskagyökér gyökere, golgotavirág hajtása, komló toboza. Az elegy szép, mint egy szívészmúzeusz és egy rózsaszinkronsínész tanácskozása, ha fölmagasztalom.

Vass Tibor

PATAKI JÁNOS

nem szeretem, ha néznek. legszívesebben akkor is eljátszatom magam valaki mással, ha épp nem szerepelek. megnézném, hogy magyarázza ki magát mondjuk nemcsak károly a helyemben. mindjárt vigjátékká szelődülne, ami most dráma.

Puskás Balázs

Jó ide lejönni, mondom később a Déryné utcába csapódva. Amikor a füst elsodródik, látom, hogy egy járókelő sem maradt a jármű alatt, bólintok néhánynak és lemegyek, ahová jöttem. A pincében érzem a teret, a beömlő füst miatt már-már megfoghatóan sűrű a levegő. Nem lebeg, mégis körbevesz minden és mindenki itt, mint ott fent a hajó.

Székelyhidi Zsolt

Á.TÓTH JÓZSEF

A kiállítás megtekinthető 2011. szeptember 21-től, vasárnap és hétfő kivételével naponta 9.00 - 17.00 óráig a Színháztörténeti és Színészmúzeum,

Teátrum Pincehely Galériájában

Miskolc, 3530 Déryné utca 3.

Impresszum:

Kiadja a **Miskolci Galéria Városi Művészeti Múzeum**

Miskolc, 3530 Rákóczi u. 2. www.miskolcigaleria.hu

Felelős kiadó: **Bán András** igazgató

Alapító szerkesztő: **Urbán Tibor**

Reprodukció: **Kiss Tanne István**

Készült 400 pld-ban

Támogatók:

Á.Tóth és Barátai Produkciós és Reklámügynökség Kft.

(grafikai tervezés és nyomdai kivitelezés)

Litwin József iparművész

Médiatámogató:

Spanyolnátha Művészeti Folyóirat

www.spanyolnatha.hu

Á.Tóth és Barátai
PRODUKCIÓS ÉS REKLÁMÜGYNÖKSÉG KFT.

